

РЕШЕНИЕ

№ 12227

гр. София, 27.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 10 състав, в
публично заседание на 05.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **13075** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във чл. 26, ал. 12 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).
Образувано е по жалба на Х. Т. /Н. Т./, род. на 25.01.1963 г., с паспорт Серия U с № 37659708, гражданин на Република Турция, чрез адв. Р. Р., срещу Заповед с рег № 513з-13081 от 05.11.2025 г. издадена от С. С. на длъжност за началник отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ му е отказано предоставяне право на продължително пребиваване в Република България по заявление с вх. № 103587 от 18.09.2025 г.

В жалбата са изложени аргументи за незаконосъобразност на оспорения отказ, поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и неправилно прилагане на материалния закон. Твърди се, че административният орган не е обсъдил всички приложени доказателства и неправилно е приел, че са декларирани неверни данни, след като жалбоподателят не е намерен на адреса, на който е посочил, че ще пребивава. Моли съда да отмени оспорената заповед. Претендира присъждане разноски по делото.

В съдебно заседание жалбоподателят Х. Т. редовно уведомен, не се явява, не изпраща представител.

Ответната страна - началник отдел „Миграция“ при СДВР, редовно призован, представлява се от юрк. И. с приложено по делото пълномощно, който оспорва жалбата. От процесуалния представител на ответната страна са постъпили и писмени бележки, с които изразява становище за законосъобразност на оспорената заповед, с твърдение, че административният орган е положил всички усилия да бъде изяснена фактическата обстановка по процесния случай. Моли съда да

остави жалбата без уважение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, Трето отделение, 10-ти състав, след като прецени събраните по делото писмени и гласни доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, прие за установено следното:

На 18.09.2025г. в отдел „Миграция“ при СДВР е било подадено заявление с вх. № 103587 от Х. Т., род. на 25.01.1963г., гражданин на Република Турция, за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България на основание чл. 24, ал. 1, т. 10 от Закона за чужденците в Република България. Към заявлението са били приложени - копие на страница със снимка на паспорт с № 37659708; копие на разрешително за пребиваване с № RA0394953 издадено на 31.10.2024 г. (валидно до 15.10.2025г.); удостоверение, че ще получава пенсията си по българска сметка, ведно с прикачен превод на български език; удостоверение за получена пенсия ведно с превод на български език; декларация за осигурено жилище на адрес: [населено място], ул. „проф. Д-р Б. Б.“ № 11, вх. Б, ет. 3, ап. 23; удостоверение издадено от българска банкова институция за наличие на финансови средства и полица на медицинска застраховка валидна до 17.09.2026 г.

На 03.11.2025г. е депозирано заявление от Т., с който е представен допълнителен документ - копие на нотариален акт за покупко-продажба на право на строеж № 112, Т. VI с рег. № 11253, дело № 1031/2022 г.

По повод подаденото от жалбоподателя заявление за издаване на разрешение за придобиване право на продължително пребиваване е извършена проверка на декларирания от него адрес в [населено място], ул. „проф. д-р Б. Б.“ № 11, вх. Б, ет. 3, ап. 23, собственост на търговско дружество „ФЕЙЗАЛ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], с управител С. А. Ф.. Видно от докладна записка с рег. № 513р-102660 от 01.10.2025г. при извършената проверка на полицейски инспектори в група „А.“, сектор „Незаконна миграция“ към отдел „Миграция“ при СДВР на 29.09.2025 г. на адреса е била установена Ф. С. Ф. – К., с адрес по лична карта в [населено място], [улица], която заявила, че е дъщеря на С. Ф., не познава лицето Х. Т. и такъв не живее на адреса. Също така показала жилището, при което служителите установили, че е след основен ремонт и в него нямало мебели и обзавеждане, както и никакви лични вещи и дрехи.

От справка в автоматизираната информационна система (АИС) на МВР е установено, че жалбоподателят от месец февруари 2025г. до момент на изготвяне на горепосочената докладна записка има многократни влизания и излизания от страната, като престоят му обикновено е не повече от един ден.

Със становище рег. № 513р-118139 от 05.11.2025 г. относно извършена проверка по заявление за предоставяне право на продължително пребиваване в Р. България, е предложено да бъде отказано предоставяне право на продължително пребиваване в Република България на жалбоподателя.

На 05.11.2025г. началник отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи е издал Заповед с рег. № 513з-13081 от 05.11.2025 г., с която е отказано предоставяне право на продължително пребиваване в Република България по заявление на Х. Т., род. на 25.01.1963г., гражданин на Република Турция. В мотивите си посочил, че при проверка на декларираният адрес не е установен чуждият гражданин. Установена е била дъщерята на управителя на фирма „ФЕЙЗАЛ“ ЕООД, която е заявила, че не познава чуждия гражданин и същият не живее на адреса. На следващо място административният орган изложил, че след извършени справки в информационните масиви на МВР се установявало, че през предхождаща година на проверката Т. е влизал и излизал многократно от страната и при всяко пътуване е престоявал по ден-два, както и последното му регистрирано пътуване е излизане от Р. България на 04.11.2025 г. през ГКПП - Л. и

към 05.11.2025 г. същият се намира извън територията на страната. Изложил, че от подаването на заявлението на 18.09.2025 г. до извършване на проверката на 29.09.2025 г. Х. Т. не се е установил на заявения адрес на пребиваване, не живее на адреса, поради което приел, че заявения адрес на пребиваване е посочен единствено с цел получаване право на продължително пребиваване в Република България, предоставените данни са неверни, поради което е издал и отказ на осн. чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ.

Заповедта е връчена на 24.11.2025 г., а жалбата срещу нея е подадена на 08.11.2025 г., чрез административния орган до съда.

По делото са приложени и приети събрани в хода на административното производство доказателства.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок, от надлежна страна при наличие на правен интерес по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя, поради което същата е процесуално допустима. Съдът приема, че жалбата е в срок, тъй като е депозирана в АССГ на 08.11.2025 г.

Разгледана по същество е основателна по следните съображения:

Оспорената заповед представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност по критериите визирани в разпоредбата на чл. 146 от АПК. При проверката, съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материалноправните и процесуалноправните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган – за началник отдел „Миграция“ при СДВР, с оглед разпоредбата на чл. 23, ал. 7 от ЗЧРБ, като за делегирането на правомощия е представена Заповед № 513з-2396 от 24.03.2021 г. на директора на СДВР и Заповед № 513з-5977 от 19.05.2025 г. на директора на СДВР за възлагане функциите на държавен служител, в установената писмена форма с обективирани фактически и правни основания (чл. 59, ал. 2, т. 4 и т. 5 от АПК), обусловили издаването на акта, поради което не е налице основание за прогласяване на неговата нищожност по смисъла на чл. 168, ал. 1 и ал. 2, във връзка с чл. 146, т. 1 от АПК, съответно – за отмяната му съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 2 от АПК.

Спазени са и изискванията на чл. 59 от АПК за форма. Заповедта съдържа предвидените задължителни реквизити в чл. 59, ал. 2 от АПК с означение на фактическите и правните основания за издаването ѝ. На следващо място заповедта е мотивирана, като е изпълнено условието на разпоредбата на чл. 26, ал. 11 от ЗЧРБ, съгласно който отказът за издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване се мотивира, съобщава се на заинтересованите лица и може да се оспорва по реда на Административнопроцесуалния кодекс.

Независимо от изложеното, отказът е издаден при допуснати съществени процесуални нарушения, довели до неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел – отменителни основания по чл. 146, т. 3 - т. 5 от АПК.

Материалноправните основания, регламентирани с чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ за отказ да бъде издадено разрешение за пребиваване, или за продължаване срока на пребиваване са тези по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 – 23 от с.з. Нормата на чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ - основанието да бъде постановен процесният отказ, е императивна и задължава компетентният орган да откаже издаване разрешение на чужденец, който „е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни“. В процесния случай ответникът е приел конкретно, че заявителят е декларирал неверни данни, а именно, че пребивава на адреса, посочен в заявлението.

За съда, ответникът не установи и не доказа по несъмнен начин наличието на основанията за

отказ по отношение на Х. Т. по смисъла на чл. 26, ал. 1, във вр. чл. 10, ал. 1, т. 23, предл. второ от ЗЧРБ. Цитираната норма на чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ изисква „деклариране на неверни данни“, които според ответника са данните, че не пребивава на посочения адрес в Република България. Декларирането в този смисъл е въведено като задължително изискване с разпоредбата на чл. 34, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ, която обаче изисква чужденецът да представи „доказателства за осигурено жилище“, но не въвежда условие за пребиваване в същото жилище.

Анализът на събраните доказателства, не дава възможност да се направят изводи в подкрепа на мотивите изложени от административния орган. В декларация от 18.09.2025 г. с нотариална заверка на подписите, С. А. Ф., в качеството си на управител и представляващ „ФЕЙЗАЛ“ ЕООД предоставя адрес на пребиваване на Х. Т. в имота на дружеството по документ за собственост в [населено място], ул. „проф. д-р Б. Б.“ № 11, вх. Б, ет. 3, ап. 23. В докладната записка на инспекторите към отдел „Миграция“ към СДВР е посочено, че при проверката е проведен разговор с дъщерята на С. Ф. която заявява, че не познава жалбоподателят и той не живее на адреса. Крайно недостатъчно е да бъде постановен отказ въз основа на данните на Ф. С. Ф. – К., за която е констатирано, че е с адрес по лична карта в [населено място] [улица] няма други данни, че обитава това жилище постоянно, както и най-съществено е, че липсват данни за проведени разговори със собственика на жилището, който е декларирал съгласието си жалбоподателя да бъде регистриран на адреса. Ответникът не сочи и не представя доказателства, посредством които да дискредитира доказателствената стойност на приложената декларация от С. А. Ф..

На следващо място, по делото не са представени доказателства за други опити да бъде открит чуждия гражданин и категорично да бъде доказано отсъствие на чужденеца на адреса. Това, че жалбоподателят не е открит от проверяващите по време на единственото им посещение не означава, че е налице хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ – представил е документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. Административният орган не е съобразил и факта за констатираното от инспекторите, че апартаментът е след основен ремонт и причина за ненамирането към момента, може да е точно този факт.

В процеса на административното производство, свързано с разглеждане на заявление с вх. № 103587 от 18.09.2025 г. началникът на отдел „Миграция“ при СДВР е бил задължен да се съобрази и с разпоредбите на чл. 35, чл. 170, ал. 1 АПК, като е имал процесуалната възможност да изиска от собственика на имота лично обяснение, да разпорежи последваща проверка, да изиска и допълнителни доказателства – договор за наем, които да бъдат обсъдени.

О. краен извод, че „чужденецът е декларирал неверни данни“, не съответства на условието по смисъла на чл. 34, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ за представяне „доказателства за осигурено жилище“ и не опровергава доказателствената стойност на обсъдените и представени от чужденеца частни и официални документи.

Обсъждането на събраните доказателства дават възможност на съда да направи извод, че при кандидатстването за получаване право за продължително пребиваване, жалбоподателят е имал осигурено жилище в съответствие с разпоредбата на чл. 19, във връзка с чл. 14, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ и тъй като в случай на кандидатстване за получаване на право продължително пребиваване, чужденецът не е задължен да живее постоянно или за определен срок на адреса, където му е осигурено жилището, съдът намира, че Х. Т. не е декларирал неверни данни, поради което направените от административния орган изводи са незаконосъобразни. Естеството на спора не позволява решаването му по същество от съда и административната преписка следва да бъде изпратена на началник отдел „Миграция“ при СДВР, за ново разглеждане на заявлението с вх. № 103587 подаденото на 18.09.2025 г. от Х. Т. с паспорт Серия U с № 37659708 като при новото

разглеждане административният орган следва да съобрази с мотивите, изложени в настоящото решение.

При този изход на спора на жалбоподателя се дължат разноски на основание чл. 143, ал. 1 от АПК. От адв. Н. Р. се претендират разноски, включително и за адвокатско възнаграждение, но по делото няма доказателства за реално заплатен хонорар за адвокат. Никъде в пълномощното не е отбелязано, че такова възнаграждение е реално заплатено. Разноските за правна защита са разходи за производството и включват възнаграждение за адвокат. За да се докаже извършеното плащане към адвокат обикновено се представя договор за правна защита и съдействие. С него се доказва плащането обичайно, когато е договорено в брой. Договорът за адвокатска услуга се сключва между клиент и адвокат, като писмената форма е форма за доказване, с него се удостоверява, както, че разноските са заплатени, така и че са договорени. Само когато е доказано извършването на разноски в съответното производство, те подлежат на присъждане, като тяхното доказване е относимо към основателността на искането. В този смисъл е Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г., ОСГТК на ВКС, по тълкувателно дело № 6 от 2012 г. В това решение е посочено, че когато възнаграждението е заплатено в брой, това трябва да бъде отразено в договора за правна помощ, а самият договор да е приложен по делото. В този случай той има характер на разписка. Възможно е пред съда като доказателство за плащането да се представи и банков документ – например платежно нареждане, но в процесният случай нито една от изброените хипотези не е налице.

По делото са налице доказателства, единствено за заплатена държавна такса в размер на 5.11 евро и с оглед изхода на делото за тази сума трябва да бъде осъден ответникът.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 10-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Х. Т. (Н. Т.), гражданин на Република Турция, род. на 25.01.1963 г. с паспорт Серия У с № 37659708, Заповед с рег. № 513з-13081 от 05.11.2025 г. издадена от „за“ началник отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, с която е отказано предоставянето на право на продължително пребиваване на чужденеца в Република България по заявление с вх. № 103587 от 18.09.2025 г.

ВРЪЩА делото като преписка на началник отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи за ново разглеждане на заявление с вх. № 103587 от 18.09.2025 г. за предоставянето на право на продължително пребиваване на чужденец в Република България на Х. Т., род. на 25.01.1963 г. с паспорт Серия У с № 37659708, гражданин на Република Турция, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Дирекция „Миграция“ МВР да заплати на Х. Т., род. на 25.01.1963 г. с паспорт Серия У с № 37659708, гражданин на Република Турция, разноски по делото в размер на 5.11 евро.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.